

funderet hos Forsørgelseskommunen. Tilbagebetalingen skal altsaa ske til Forsørgelseskommunen, og saa skal Forsørgelseskommunen igjen melde til Opholdskommunen, at nu har den paagjældende Erængende betalt Fattighjælpen tilbage og er altsaa fri Mand og kan begynde paany, uden at Forsørgelsesretten afbrydes. Seg vil ikke gjøre nogen Beskyldning mod Nogen, men jeg har oplevet Tilfælde, hvor man f. Ex. under Navn af Laan, har holdt en Mand oppe i Opholdskommunen; man laaner en saadan Person 5—10 Daler af Kommunens Fattigkasse, og saa bruger Vedkommende disse Pengene til at tilbagebetale en oppebaaren Understøttelse. Det er en fordelagtig Maade at udlaae Pengene paa, thi kan man hjælpe sig frem paa den Maade i 5 Aar, saa er Personen hjemfalden til Opholdskommunen, om han saa har faaet Fattigunderstøttelse i hvert af de 5 Aar. Seg tror nu, at den Slags Forhold ere meget uheldige, og dertil kommer, at en saadan Trafik jo vil finde Medhold hos den Erængende, der helst vil blive, hvor han er. Den virkelige Forsørgelseskommune staar sig ypperligt ved paa den Maade at holde sine Erængende borte, indtil de have fundet Forsørgelse paa Opholdsstedet, saa at Faren herved efter min Mening bliver endnu langt større end den Fare, Udvalget har villet afværge ved det nye Princip, der findes i Forslaget Nr. 7. Som sagt, mig forekommer det at være en saa uheldig Bestemmelse, der indeholdes heri, at jeg tillader mig at henstille, at man ikke stemmer for Forslaget Nr. 7, men bibeholder Lovforslagets § 18 uforandret, som den er. Udvalgets Forslag vil aabenbart komme til at gaa ud over de Kommuner, hvorhen Arbeidskræfterne søge. Seg vil f. Ex. nævne det Tilfælde, at der i en Landsby eller Kjøbstadommune ligger en Fabrik. Selv om Arbejderne der i en vis Tid af Aaret ikke kunne ernære sig selv, ville de dog kunne faae Hjælp, og det langvarig Hjælp, uden at denne er af den Beskaffenhed, at deres Ret til Forsørgelse paa Opholdsstedet derved maa anses for afbrudt; men dette forekommer mig, som sagt, at være et meget uheldigt Forhold.

Strup: Det forekommer mig, at det ærede 2det Medlem for 10de Kredts (Sessen) var noget streng i sin Dom over det Forslag, der af Udvalgets Flertal er stillet til § 18; men det forekommer mig vigtig nok tillige, at det ærede Medlem ikke var ganske helbig i sit Forsøg paa at godtgjøre, at Flertallet ved sit Forslag vilde modarbejde det, som det selv havde angivet at være sit virkelige Formaal. Det ærede Medlem betegnede Flertallets Forslag som et Forslag, der vilde lade de Bestemmelser, som havde viist sig at medføre de største Besværligheder og de største Misbrug blive staaende uforandrede; det var det ærede Medlems Ord. Det forekommer mig, at det ærede Medlem maa have overset, at Flertallet netop har gjort det til sin Opgave blandt

Andet, saavidt muligt, at fjerne Besværlighederne ved Fattigbestyrelsen og at vanskeliggjøre de Misbrug, som hidtil have viist sig at være tilstede. Det ærede Medlem kan jo dog ikke have overset, at, selv om man nu som Hovedregel for Erhvervelsen af Forsørgelsesret foreslaar det nugældende 5 Aars uafbrudte Ophold paa eet Sted, saa ere de Modifikationer, som Udvalgets Flertal have foreslaaet knyttede til denne Hovedregel, af en saa stor Betydning netop med Hensyn til at forebygge Misbrug, at det forekommer mig ikke med Rette at kunne siges, at man efter den ny af os foreslaaede Ordning vil have at kæmpe mod de samme Misbrug, som hidtil have kunnet gaa upaataalte hen. Seg sigter selvsølgelig herved dels til Bestemmelsen om, at Forsørgelsesrets Erhvervelse ikke afbrydes ved en Fraværelse af indtil 4 Maaned, medens nu en Fraværelse med Opgivelse af Domicil af blot 4 Dage er tilstrækkelig dertil. Seg sigter endvidere til Bestemmelsen om, at, der til Afbrydelse af Forsørgelsesrets Erhvervelse fordres, at Vedkommende bliver virkeligt Fattiglem, i Stedet for at hidtil enhver nok saa ubetydelig og nok saa midlertidig Fattighjælp ubetinget har afbrudt denne Erhvervelse. Det forekommer mig dog i Virkeligheden ikke, at man, naar man ser hen til Betydningen af disse Undtagelser fra Hovedreglen, saa kan sige, at, fordi Hovedreglen efter Flertallets Forslag er den samme som den nugældende, saa vil ogsaa Tilstanden vedblive at være den samme som nu. — Det ærede Medlem formente, at der nu under Forsørgelsesrets Erhvervelse ved femaarigt Ophold blev fremført netop de samme Klager over Misbrug som dem, der løde i 1839, dengang man forhandlede om at gaa over fra 3 Aars til 5 Aars Ophold, som givende Forsørgelsesret; men det forekommer mig, at det ærede Medlem netop derved har ført et temmeligt afgjørende Bevis for Urigtigheden af hans Formening, at man, ved nu at forlænge de 5 Aar til 10, skulde opnaa det, som det ærede Medlem angav. Det forekommer mig, da den Forlængelse af det Antal Aar, som skulle betinge Forsørgelsesrets Erhvervelse, der fandt Sted 1839, har viist sig fuldstændig virkningsløs — det maa jeg antage, er det ærede Medlems Mening —, saa synes den Slutning at være nok saa bespøjet, at en yderligere Forlængelse vil være ligesaa virkningsløs. — Seg er ganske enig med det ærede 1ste Medlem for 9de Kredts (Rasmussen) i, at der dog maa tages noget Hensyn til, i hvilken Retning Udviklingen er gaaet i andre Lande, og naar det kan paavises, at man der langt fra at forlænge den Tid, der skal betinge Erhvervelsen af Forsørgeshjælp, tværtimod er gaaet den modsatte Vej og har forkortet Tiden, saa forekommer det mig dog, at deri ligger et Bevis for, at vor Mening om, at i ethvert Tilfælde en forlænget Opholdstid ikke er at anbefale, ikke